

מישענות

קנה רצוף

מנהיג חדש נולד השבוע לעם ישראל — נשיא מצרים חוסני מובארק. איש השנה של ממש. אפילו יותר מיצחק רבין שמפעיל הנייר של העתונות הישראלית הפי' כו אותו כהינף קולמוס לצ'רצ'יל מורדני. די לצטט כמה משפטים מן התקשורת כדי להבין שבאין הנהגה בישראל נמצא לנו מר שיע פרעוני:

הארץ, בקו הרגיל שלו המתרפס כלפי הערבים, שיבח את מובארק על שפנה לעם בישראל מעל לראשה של ממשלתו. העתון

נשיא מובארק
המוניח, זילוול ובוח לישראל

הציע לישראלים שיקשיבו היטב לדברי ה' מנהיג המצרי... הערתו הביקורתית בעניין סיכסוך טאבה הייתה בהחלט במקומה וגם אזי הרתו מדיחויים ומאובדנו של זמן יקר, ראויים לתשומת לבנו". (22.9.89)

עמנואל ברקדמא בהלתי נלאה בדיעות אחרונות, מכתיר בהתלהבות את מובארק כמפ'איניק בקהיר". (21.9.89)

גם להרה בושס באה עדנה בראותה את חוסני מובארק, בתוכנית "מוקד" בטלוויזיה הישראלית, והיא מגיעה לאקסטאזה בטורה ב"הארץ" מיד בבוקר שלמחרת: "תופעה מר' הימה, בלתי רגילה. אם לא היינו אטומים, היינו נותרים פעורי פה. מי האמין, שמנהיגה של האומה הערבית הגדולה ביותר, יישב מול שני עיתונאים מהטלוויזיה הישראלית — אהוד יערי ושלמה גנור — ויבקש, ממש כך, שישראל תסכים לשבת למור' עם הפלש' תינאים בתיווכו".

ביקור עוזה ויתור

מזוב שאזרחי ישראל יכלו לראות את אותה הופעה של מובארק בטלוויזיה, ללא תיווכו של איזה שהוא בית'בושס, עתון זה או פרשן אחר.

ראשית — הצורה. רבים מהצופים שעדיין לא איבדו את חוש השיפוט שלהם יכלו להבי' חזן בולוול, כבון, בהמוניות של מובארק כלפי ישראל, וכלפי שני מראיניו הישראלים שישבו מולו ממותקים כבולי עץ. כולו נדף ריח של פאטרונות ואפטרופוסות. מובארק דיבר אל הישראלים בהתנשאות כאילו היה עשיר חדש שבא לקנות ירקות בשוק הכרמל. הטלוויזיה הישראלית עשתה סוף סוף שירות מצויין כאשר הראתה את מידת הצני' ניות והאירוניה בה התייחס הנשיא המצרי אל יצחק שמיר להיפגש עמו. מלבד התיאורים הצעיריים (האבקנו בוועותי) הסכיר מובארק רק שכרי שחש בטובו לקבל את שמיר, חייב האחרון להביא לו מין מתנה — "משהו גדול", כדבריו. כי "העמים שלנו יתאכזבו" באם שמיר לא יעלה מינחה לפרעוני'מקרטון.

אין מה לבוא כתלונות אל מובארק. כך הרגילה אותו ממשלת ישראל, לקבל ויתור תמורת ביקור. בספטמבר 1986 הואיל סוף סוף מובארק לקבל את ראש הממשלה דאו שמעון פרס לביקור לילה באלכסנדריה — רק לאחר שהובטחו לו תנאי כוררות שיחזירו לו את טאבה, כפי שאמנם ארע.

ובשבוע שעבר נתרצה סוף סוף מובארק לקבל לביקוריו את שר הבטחון יצחק רבין. אבל רק לאחר שהיה ברור לו מראש, ובעיקר באמצעות ארה"ב, שרבין מוכן לרונ במינוי נציגי אש"ף למור' עם משלחת ישראלית, תוך עצימת עיניים כאילו היו "נציגי השט' חים", או "נציגי חו"ל". כל זאת בניגוד לקויו היסוד של הממשלה, וללא שצער מרחיק לכת זה יובא לדיון בקאבינט או בממשלה, ולקול מחיאות הכפיים של אנשי השמאל ותקשורת

עיתונאית ברשם
תופעה סדויה'ה בבחי'בושס

תם. כל אלה החרדים לרמוקרטיה כשהמרובר בשערה מראשו של ערבי אך מוכנים לרמוס אותה, כפי שעשה רבין עצמו, כשמרובר בגופם של יהודים. כי זה משרת כביכול את "ההליך השלום", את הקמתה של מדינה פלשתינאית בלב ארץ ישראל.

ישנו להם רבין ומובארק במשך כשלוש שעות ובעצם רנו כיצד להביא את אש"ף לדיונים עם ישראל — מבלי לקרוא לילד בשמו. עד שיתרגל. כלומר באיזה ניטוחים ייצאו לציבור — והמדובר בראש וראשונה בישראלים — כדי להביא אותם למפגש עם אש"ף שאין ממנו חזרה.

די לצפות בטלוויזיה כיצד מתחמק מר' נארק משאלות ישירות וכיצד הוא מוריע ש"כולם אש"ף", מיד לאחר מפגשו עם רבין, כדי להבין על מה רבו בארבע עיניים עם שר הבטחון הישראלי. ודי היה לשמוע מרבין שהוא נתן בידי מובארק את השרביט, "להכ' ריו" על חברי המשלחת הפלשתינאית, כדי להבין שהיוזמה הועברה לידי מובארק — ערפאת.

ולמי שהיה עוד ספק בעניין, מספיק היה לקרוא את המאמרים והתיאורים שיומה לש' כת רבין בעתונות אשר שיבחה בהתפעלות את השינוי הגדול שהל ברבין.

מי ידע מה?

א ניכנס כאן לתאור ולניתוח מה ידע או לא ידע ראש הממשלה יצחק שמיר, לפני שרבין ירד מצריימה. נסתפק רק בה' ערכה שלאור היחסים ההדוקים של רבין שמיר, המסמכים שהועברו ללשכת שמיר, ודוחות המודיעין המפורטים שהוא מקבל, ידע שמיר בדיוק נמרץ למה ומדוע הוזמן רבין למובארק ואיזה שי אמיתי הביא לו. ולא לאותו פיסלון הזוכיית המגודך הכוונה —

אלא לפישה מארץ ישראל. לכן אם יש אחראי בממשלה להתפוררות המדינית הזאת — הוא בראש וראשונה שמיר.

רבין, בעקבות כשלונו בן ה'21 חודש מול הטרור הפלשתינאי שהתלקח משני עברי הקו הירוק לשעבר, נשבר עד כרייך שהוא רץ להישען על משענת קנה'רצוף מובארק. כא' שר רבין וצמרת מערכת הבטחון שלו נכשלו כשלון מקצועי-צבאי-בטחוני, הם מיהרו לפ' לשתינאים, לאמריקאים ולמצרים, להפגיש אותם עם נציגי אש"ף. העיקר שלא יזכירו, רק בינתיים, את שמו במפורש. מרבין ועד שמוא' ל'יק גורן וכל מה שבאמצע.

כלומר, על חוסר היכולת הבטחונית רוצה רבין לחפות בפתרון מדיני. מבחינה זו הוא דומה למשה ריין באחריתו. ריין היה מהוות' רנים הגדולים ביותר בצוות המור' של מנחם בגין עם אנואר סאראת. כאילו ניסה לחפות את הכשלון הגדול, לו היה אחראי בהפתעת' החורבן של מלחמת יום'הכיפורים.

ואילו רבין לאור אי יכולתו לעצור בעד ההרס והרצח של מה שמכונה אינתיפאדה, מנסה לכסות על כך ב"מהלך מדיני". בהבדל גדול אחר לפחות: ריין החזיר מלחמה שערה,

נשיא חוסני
מלחמת הפתעה בישראל

צלח נגדית את התעלה. רבין נטוג לתל'אכיב. כמה פאתטי הוא לחוות ברמטכ"ל המפואר של מלחמת ששת הימים, משחרר ירושלים ויהודה ושומרון. שהוא הראשון משרי ישראל שנקט בשבוע שעבר צעד מעשי מסוכן להח' זיר לשם שלטון זו, את אש"ף.

שקד עם סימן

לא סלא שמובארק התנשא כתרנגול מעל למסכי הטלוויזיה מעל אורחי יש' ראל. מי שנחשב לקנה'רצוף שאינו מסוגל לטפל בבעיות ארצו המתערערות — זכה בב' מה בינלאומית.

לא רק שיעץ לישראלים מה לאכול "ול' נקות את ראשם" וקרא להם "לא לרמות את הסעודים" — אלא מובארק גם הבטיח בשם רבהטכחים העיראקי סאראם חוסיין שאין הוא מתכוון להילחם בישראל.

נכון, אלה מניית שמירבין תימשך לא יודקו הערבים אפילו למלחמה אחת נוספת. אבל דרך אגב, ממת' יכול מובארק להב' טיח מתי ואם תפרוץ מלחמה? האם סאראם סיפר לו לפני שיצא למלחמה באיראן, או לפני ששיגר נשק לנוצרים כדי שילחמו בסור' רים?

האם מובארק יכול בכלל להבטיח שהוא עצמו ימשך לכהן במקומו ולא יירצח, כמו סאראת, בדמוקרטיה המצרית שלו? ובכלל, במודיעין יש לכך אימרה באידיש — "א ליגאן מיט אסימיעין" — שקר עם

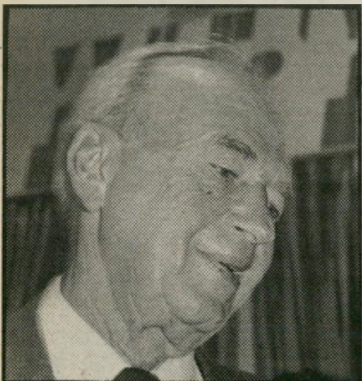
סימן". אם מובארק אומר סאראם העיראקי הבטיח לו שלא ייצא למלחמה בישראל, האם אין מקום להניח שבאותה הזדמנות ריכרו דווקא מתי ובאיזה תנאים בן ייצא למלחמה? האם קיימו מצרים ועיראק שיחות אסטרי טגיות-צבאיות בנושא זה ודנו כיצד להפתיע שוב את ישראל? האם דבריו של מובארק אינם חלק מן ההפתעה ולצורך מה, אגב, ביצעו מטוסי עיראק טיסות צילום לאורך גבול ישראל?

שלום עד מוות

ה מה שמסתתר מאחורי האופק. בינ' תיים ניצל מובארק את הבמה שהעניקו לו שמיר ורבין, לנסות ולהכניס פירוד לא רק בתוך ממשלת ישראל, בתוך הליכוד, אלא בתוך העם עצמו. כשהם קשובים להילכי' די רוח הפלגניים בישראל כחרו מובארק ויועצו, היריב בנפש של ישראל, עוסמה אלבן, שוב בסיסמאות המתנגנות היטב באוני הישר' אלים. "שלום", "לא עוד קורבנות", "אמהות שכולות". סחורה שהם יודעים כי הישראלים צמאים לקנות אותה.

כך עשה מובארק ב"מוקד" וכך הגדיל לעשות אלבו כשישב עם יאסר ערפאת במי' סיבת העתונאים לה שיחרו, כמובן, העתונאים הישראלים.

כלי בושה הם אימרים שברצונם. לשמח את העם הישראלי" מעל לראשה של המזי שלה. מוחמד כסיני השגיר שופך זמן זית על מכונת התעמולה הזאת בפגישה עם

שר-ביטחון רבין
פאחטי

"שלום עכשיו", בנסיון גלוי לקעקע את מדי' ניותה המוצהרת של הממשלה. תתארו בנפשכם את שמעון שמיר, שגרי' רנו בקהיר, עורך מפגש דומה עם האחים ה' מוסלמים ויורשיהם, מתנגדיו של מובארק. הרי הנשיא המצרי היה מגרש את שגרירנו מיד. כשם שהטלוויזיה המצרית מעולם לא העמידה את מסכייה לרשות יצחק שמיר וקוד' מיו — כמו שעשתה זאת הישראלית לא אחת, עבור מובארק וערפאת.

הכל בתאום מוחלט בין קהיר לאש"ף כדי להכניס פירוד, פילוג, סכסכנות בין היהודים לבין עצמם, לפורר אותם מבפנים, לפי ה' תוכנית המקורית של סאראת, כיצד להבק את ישראל בשלום-עדימוות.

כי אין "יוזמת שלום של שמיר" ליגלג וצחק מובארק. יש רק יוזמת שלום אחת, של סאראת". זה היה המסמר האחרון שתקע בא' רון המתים של "יוזמת השלום" הממשלתית הישראלית.

תיכלה שנה וקלות'ה רק בתנאי אחר: אם היהודים יבינו סוף סוף שהאש שאחזה ביערות הכרמל, אחזה בכל פינות ביתם. לא בבית השלישי. בבית האחרון.

ציון צמיר, תעלים חוח

מסר מן תעלים חוח

עקב סער, ליטבת תעלימות המשלחת